

Af: C. C. Tscherning

(DM's repræsentant i en baggrunds gruppe for AC's medlem af udvalget af 1977...)

KONSEKVENSER FOR MAGISTEROMRÅDET?

Udvalget af 1977 om fordeling af arbejdet har nu afsluttet sit arbejde. Hovedresultatet, der støttes af arbejdstager repræsentanterne, men som arbejdsgiverforeningen ikke hverken vil eje eller have, er et lovforslag, der gør overarbejde afspadseringspligtigt.

Ideen er den, at hvis overarbejde skal honoreres ved afspadsering og ikke gennem penge, så vil der blive bragt

flere i arbejde. Effekten vil kunne forøges i det omfang overarbejde ikke afspadseres time for time, men evt. 1½ time for en time. Der ligger så selvfølgelig en række begrænsninger forårsaget af f.eks. manglende ubeskæftiget kvalificeret arbejdskraft eller ved at arbejdet omlægges eller afspadseringen flyttes til perioder, hvor arbejdspresset er ringere end sædvanligt.

Indenfor magisterområdet er der kun få områder, hvor der ydes decideret overarbejdsbetaling: Undervisningsområdet udenfor de højere læreranstalter, statens og amternes centrale administration samt forskningsinstitutionsområdet. På dette sidste område honoreres overarbejdet iøvrigt for en dels vedkommende gennem afspadseringsordninger. For de administrativt ansatte in-

denfor staten og amterne ydes inddirekte overarbejdsbetaling gennem rådighedsordninger. For sådanne ordninger må en eventuel lov have som konsekvens, at rådighedstillægget helt eller delvist bevarer som en betaling for den forpligtigelse den ansatte har til at stå til rådighed. Det faktisk udførte merarbejde må så afspadseres; men det er meget vanskeligt at se, hvordan dette vil bringe nogen magistre i arbejde. De fleste administrativt ansatte magistre udfører formentligt ikke merarbejde i et omfang, der kan omsættes til blot et 14-dages vikariat med et fornuftigt arbejdsmæssigt ind-

hold. Her opstår der så det problem, at arbejdet stadig skal varetages af den samme ansatte – dvs. øget uhonoreret arbejdsbyrde. AC har i udvalget gjort opmærksom på dette problem.

Indenfor undervisningsområdet udenfor de højere læreranstalter (herunder seminarierne) møder vi det samme problem vedr. betalingen: Den p.t. ydede betaling gives dels for en forpligtigelse til at påtage sig overarbejde og dels for (om nødvendigt) at udføre et begrænset overarbejde. Her må der også for honoreringens vedkommende finde en opdeling sted, (således som DM iøvrigt

har lagt op til i overenskomstforhandlingerne). På undervisningsområdet burde det være muligt at skaffe flere i arbejde, idet ansættelse i kvotastillinger kan finde sted. (Sådanne stillinger er efter min mening langt fra tilfredsstillende – man burde have hele stillinger, hvor den ansatte i perioder ikke havde fuldt timetal – men alligevel fik fuld betaling).

Vi må håbe på, at det af udvalget udarbejdede lovforslag ikke blot bliver vedtaget – men at det følges op af de nødvendige ekstrabevillinger og stillingsnormeringer. Her kan vi kun forvente den allersløveste reaktion fra vor hovedarbejds-

giver, finansministeriet. Det skulle jo nødigt gå som på universiteterne, hvor de endnu sløvere lærere (professorer er det vel nu?) har ladet sig overdænge med overarbejde, – i håbet om at blive ekstra kvalificerede ved samme lejlighed. Konsekvensen af det højtbe-sungne universitetsdemokrati (hvor fagforeningsrepræsentanter ikke synes at være særligt velsete) har mærkeligt nok været, at man kollegialt har ladet hinanden arbejde ubegrænset. Og det bringer vel ikke mange i arbejde?